

«No sóc una innovadora, només em vaig posar en el món dels homes als anys seixanta»

Laura Tremosa ha estat reconeguda amb el Premi Muncunill a la Innovació Honorífic per ser la segona dona de Catalunya en obtenir el títol d'Enginyera Industrial

Laura Tremosa, guanya el Premi Muncunill Honorífic a la Innovació. | Anna Mira

Llicenciada en Enginyeria Industrial l'any 1960, **Laura Tremosa** (Espolla, 1937) va endinsar-se així en un món on les dones no hi tenien, gairebé, ni un racó. En una entrevista amb **La Torre**, recorda que el seu pare, enginyer de professió, li va dir que estudiés qualsevol altra carrera, menys aquella. Tossuda i amb esperit de contradicció, com ella mateixa s'autodefineix, Tremosa va iniciar un camí que la va convertir en pionera, en ser la segona dona catalana en obtenir el títol d'Enginyera Industrial. Una fita que l'ha portat a rebre el **Premi Muncunill a la Innovació Honorífic** que atorga l'Ajuntament de Terrassa.

[noticia]79138[/noticia]

- **Què representa per a vostè aquest reconeixement? S'ho esperava?**

- M'ha fet molta il·lusió, però pensava que no me'l mereixia perquè no era una innovadora, només que em vaig posar en el món dels homes als anys seixanta i això era especial. A més a més quan m'ho van dir em va agradar molt que fos de Terrassa, ja que és un símbol industrial del país.

- Té la sensació que pot ser un referent per noies que es plantegen estudiar enginyeria?

- Si pot servir perquè les noies es decideixin i que vegin que tenen les mateixes capacitats o més, que els seus companys, és fantàstic.

- A casa no els va agradar que decidís entrar a l'Escola Industrial?

- No. Els meus pares, sobretot el meu pare que era enginyer, em va dir que fes el que volgués menys Enginyeria Industrial. També perquè era una carrera més llarga que les altres i potser es pensaven que aleshores ja no em casaria ni tindria fills... Però com que era molt tossuda, sempre he tingut un esperit de contradicció i portar la contrària era una de les meves qualitats de l'època adolescent, vaig decidir estudiar enginyeria.

- Què recorda de l'època universitària?

- Abans de començar a la facultat hi havia dos anys d'ingressos -com unes oposicions- i els nois anaven a unes acadèmies a estudiar. Però els meus pares -potser per a veure si deixava la idea de fer enginyeria- van considerar que no estava ben vist que sortís del col·legi de monges i anés a l'acadèmia, així que em van posar professors particulars. Vaig estar dos anys tancada a casa. Jo era bastant sociable i durant aquest temps em vaig allunyar perquè era molt dur.

Laura Tremosa, guanya el Premi Muncunill Honorífic a la Innovació. Foto: Rafel Casanova BCF

Això va fer que quan vaig començar a l'escola, els nois ja es coneixien de l'acadèmia i jo no coneixia a ningú i no hi havia cap altra noia a l'escola. Recordo que els nois em miraven com un "bitxo raro". Jo duïa una trena llarga a l'esquena i m'estava en un raconet del hall, devia fer bastanta pena. La primera persona que em va parlar va ser Alfonso Carlos Comín, que estudiava un curs més que jo. Em va dir d'anar a prendre un cafè a la cafeteria de la mateixa universitat

amb els seus amics i va normalitzar molt la situació. Em vaig sentir bé. Però és veritat que durant tota la carrera jo era "la nena, la gracieta", inclús pels professors. Amb tot vaig fer molts amics i fins i tot vaig conèixer el meu marit.

- En aquell moment sabia que estava sent pionera?

- Tenia la sensació que feia alguna cosa rara. Ara pensar que això suposaria que seria pionera no, perquè va ser una voluntat meva estudiar enginyeria, ja que la tecnologia m'interessava i m'agradava.

- Tampoc devia ser fàcil en el món laboral.

- M'havien dit moltes vegades "nena això no és per a vostè". Sobretot quan era jo qui portava els informes al superior. A vegades no feien cap comentari, però s'entenia amb els gestos i les mirades.

- Ha de ser molt dur...

- Sí, però jo ja era conscient que era un "bitxo raro" i al final ningú m'havia obligat a fer res.

- En l'àmbit professional ha tocat diverses branques com el món editorial, la robòtica o el medi ambient. Amb què es queda?

- Em quedo en el fet que quasi sempre m'ho he passat bé treballant. El que si he fet sempre, en general, ha estat triar la feina que m'interessava i que em podia divertir. Totes han sigut experiències diferents però interessants. Però gran part de la meua vida he estat a la premsa tècnica. Hem viscut una època espectacular l'evolució. Com que m'agrada aprendre, aquesta feina em donava oportunitat de treballar amb coses innovadores i també vaig viatjar bastant. Tot i això vaig renunciar a algunes feines més ben remunerades i em vaig divorciar amb una filla petita de dos anys, així que també vaig passar les meves dificultats.

- Com defineix l'evolució tecnològica que s'ha viscut fins al moment?

- És un nou paradigma. Quan vam veure que tot es podia convertir en informació i dades i es podia integrar tot, em va semblar bastant apassionant. Però la tecnologia en aquest moment té els seus perills, perquè tothom té les nostres dades. Fa pensar que caldria reflexionar sobre tot això. La tecnologia ens pot servir perquè hi hagi més igualtat, però ha de veure amb el model econòmic i amb la política.

Tremosa durant la intervenció a la gala de lliurament de premis. Foto: Rafel Casanova BCF

- Precisament és un debat que s'ha obert arran de les declaracions d'una extreballadora de Facebook.

- Exacte. El poder i l'economia està tan concentrat en unes determinades empreses que surten del control de tothom i té els seus perills. En realitat algunes d'aquestes persones que van començar amb la informàtica industrial ja sabien el que feien.

- Per quin moment passa l'enginyeria industrial?

- Això és complicat, però des de dintre de la indústria està clar que un problema que hi ha és que cada vegada hi haurà menys feina industrial n'hi haurà menys perquè l'automatització treu molta feina en els despatxos, com passa amb les entitats bancàries, per exemple. Al meu entendre s'ha d'organitzar la societat de manera diferent. Quan va haver-hi la primera revolució industrial va canviar tot. I amb lluites i més lluites es van aconseguir jornades de vuit hores de treball. Ara a mi el que em preocupa una mica encara no hi ha una consciència clara, no sé si les lluites s'encaminen realment a buscar solucions en aquest sentit. Ara, els canvis són lents i traumàtics, però hem d'esperar que el canvi arribi.

- Seixanta anys després que vostè es llicenciés, creu que encara discriminació cap a les dones en l'àmbit de l'enginyeria?

- Vaig estar a l'entrega de títols d'Enginyeria Industrial i màster i vaig observar que quasi totes les especialitats de màsters eren nois i, però en Química i àmbits d'organització hi havia més noies. Es conserva una mica el tòpic. A les noies que volíem fer ciències se'ns aconsellava Química o Farmàcia.

- Mirant enrere, hauria fet res diferent?

- El que he fet sempre ha sigut el millor. Potser no ho era però per a mi, en cada moment sí. Penedir-se no serveix de res, però en unes altres circumstàncies segur que hauria fet coses diferents. Per exemple, quan havia d'anar a Madrid a fer una especialitat en energia nuclear em vaig quedar embarassada. No sé què hauria passat si hi hagués anat.